

האשה פרק שמיני פסחים

מסורת הש"ס

וכן מי שלקטו לו עצמות אצ"ו ואמרו אז
עליהן כל היום כולו ולעבר אין מתאבד
לעבר דלפילו יום גופיה מדרבנן ה
כפורה מן הקבר. ונריך הואה שליש
דבריהם. לאוסרו באצילת פסחו מפני
אנינות דבריהם דהא פסח כרת הוא
אבל אצילת קדשים עשה צעלמא הוא
ואכלו אותם אשר כפר בהם (צמח טו:)
מלקט. משמע הוא עצמו ליקטון:
מחלוקם צערל נכרי. שאינו מקבל
טומאה צנכריותו דכ"ה סברי גזירה
שמה יעמא צנח לשנה הבאה עה"פ
ויאמר אשחקל לא טומאתי מכל טומא'
וזהו עמא צנח. צמח טו: וצמח טו:

ואכלתי והשתמד נמי אטבול ואיכול
ולא ידע והאשקד כנרי הוה ולא קיבל
טומאה בזכריותו אבל עכשיו הוה טמא
הלך כשמתגיייר ממתין שבעה שאין
לך טומאה שבערה עליו שלא טהר
ממנה. ואע"ג דמשום זיבה בעי שמנה
משום כפרה כיון דאי אפשר לזייתי

תורה אור השלם

1. ויעמד יהושפט בקהל
יהודה וירושלם בבית יי
לפני החצר החדשה:
דברי הימים ב כ ה

מוסף רש"י

אי אמרת נגזר לא מייתי לעולם פסח
 וכולי האי לא גזרו: אבל ערל ישראל
 שאס יש לו עכשיו טומאה הוא מזהר
 בה שאף בערילתו מקבל טומאה
 כשאר בני אדם ליתא למגזר ביה
 משום שנה הבאה: ערל הוא
 ואינוטל סימני הלכות הם: הא
 יאמרן דחוי לאורתא ומשום גזירה
 דשנה הבאה דחיוו ב"ה: ואינה דוחה
 שבת. דפ' אלו דברים' ולא עביד פסח
 שבת דמחיה הוא: אין מעבין אורס.
 אחזלנו למילה: דרך חלדוס. אף
 על גב דרשויות דרבנן ניהו וידעה
 פסחו שאס יש לו זכר למול מעכו
 דתניא' מילת זכרו ועבדו מעבדן את
 הפסח וליכא לממר משום כרת דערל
 זכר אשר לא ימול וגו' דמילה דדחיא
 שבת בזמנה וקטן לאו בר כרת הוא:
 אוק. גניות לילה מעבד דלמחר
 לעיל [פס'] אוכל פסחו לערב: מוצרי.
 שטבל והעריב שמשו בשביעי נכנס
 בשמיני למחנה ליה לשער נקנור
 שלא נתקדש בקדושת עזרה דכתיב
 בקרא (ויקרא יד) והעמיד הכהן
 המטהר את העשרה המטהר ואותם
 לפי ה' וגו' ובעזרה עמלה לא היה
 נכנס אלא נכנסו ידיו לזבוחות לפי
 שאין מחוסר כפורים נכנס לה
 דלמחר' [במכות (דף ט) טמא יהיה]
 לרבות טבול יום עוד טומאחו זו
 לרבות מחוסר כפורים שאס נכנסו
 למקדש חייבין כרת: וראה קרי זו
 וטובל לקרייו דלצרתו טבל מחוסר
 השמש יבא אל תוך המחנה זה נכנס
 וידחה עשה לטבול יום צהר הדי
 דפ' (גדף לז:) איכא למ"ד ביאה במ
 כרת משום מחוסר כפורים והחמירו
 דברייתא לאו דוקא דלפילו עשה א
 החדשה. הר הדיט וקרי לה חדשה מ
 מריה דדבר זה חידוש. וגבי פסח לא

דמפסת נאלו דברים (נעל סו:) וכל זכר לרבות
קרי, אינו נכנס. להר אביה, כל עטול יוסר הר אהרן
מקדו. וכן נכנס. ובשנים סו: והיה לסבול זכר
המוטע יוסר סטור לחול פסח עשר הוא ושלח
סנכסנ עזרס כרת (החית לב). יבא עשר שיש
סו: וירחה כרת. ושלח טמלים מרס אהרן,
אשן עוש כרת אלף על בלח עזרס חל זכר יכנס
והלך פסח נכנס לחסון עזרס יעיר שמו וטור
דקססר עטול יוס דול לכו סור דמי (בחחית לב).
ומיס (בחית סו). לפני החצר הכהנים יבא שנים
לורה. להר אביה (בחית סו).

וכו'. זו השמועה בלשון
במקום כרת, והן אונן ומ
חכמים אע"פ שאין טבול

וְצִמּוּעַ קָטָן (דף ט.) מִתְחַבֵּל
עֲלֵיהֶן: טוֹב וְאוֹרֵל בְּקִדְשִׁים.
הַלֵּךְ בְּלִילָה לִכְרָא אֲנִינוּת:
וְשִׁבְעִי: גַּמ' לֹא הֵעֲמִידוּ

אִיהֶמֶלֶקֶט לֹא עֲצֻמוֹת טוֹבֵל וְאוֹכֵל בְּקִדְשִׁים
 גֵּר⁶ שֶׁנִּתְגִּייר בְּעַ"פ כ"ש אֹמְרִים טוֹבֵל וְאוֹכֵל
 אֶת פִּסְחוֹ לַעֲרֵב וּב"ה אֹמְרִים יִהְיֶה פִּסְחוֹ מִן
 הָעֵרְלָה כְּפֹרֶשׁ מִן הַקֶּבֶר: גַּמ' מ"ט קָא
 סִבֵּר⁷ אֲנִינֹת לְדִלִּילָה דְרַבְנָן וְגַבִּי פִסַּח לֹא
 הָעֵמִידוּ דְּבִרְיָהּ בַּמָּקוֹם כֵּרֶת גַּבִּי קִדְשִׁים
 הָעֵמִידוּ דְּבִרְיָהּ בַּמָּקוֹם עֲשֵׂה: הַשּׁוֹמֵעַ עַל
 מֵתוֹ וכו': מֶלֶקֶט עֲצֻמוֹת הָאֵל בְּעֵי הַזֹּאת
 שְׁלִישִׁי וּשְׁבִיעִי אֵימָא שְׁלִיקְטוּ לֹא עֲצֻמוֹת: גֵּר
 שֶׁנִּתְגִּייר וכו': אָמַר רַבָּה בַּר בַּר חֲנָה א"ר
 יוֹחָנָן מִחֻלּוֹקֶת בְּעֵרֶל נִכְרִי דְב"ה סִבְרִי
 גִּזְרָה שְׁמָא יִטְמָא לְשֵׁנָה הַבָּאָה וְיֵאמֹר
 אֵישְׁתַּקֵּד מִי לֹא מִבִּלְתִּי וְאִכְלִיתִי עֲכִשְׂיוֹ נָמִי
 אִטְבּוֹל וְאוֹכֵל וְלֹא יָדַע דְּאִשְׁתַּקֵּד נִכְרִי
 הוּא וְלֹא מִקְבֵּל טוֹמָאָה עֲכִשְׂיוֹ יִשְׂרָאֵל וּמִקְבֵּל
 טוֹמָאָה וּב"ש סִבְרִי לֹא גִזְרִין יֵאֵבֵל עֵרֶל
 יִשְׂרָאֵל דְּבָרֵי הַכֹּל טוֹבֵל וְאוֹכֵל אֶת פִּסְחוֹ
 לַעֲרֵב וְלֹא גִזְרִין עֵרֶל יִשְׂרָאֵל מִשּׁוּם עֵרֶל
 נִכְרִי תֵּנִיָּא נָמִי הֵכִי אָמַר ר"ש בֶּן אֱלֵעָזָר לֹא
 נִחְלָקוּ ב"ש וּב"ה עַל עֵרֶל יִשְׂרָאֵל שֶׁמּוֹבֵל
 וְאוֹכֵל אֶת פִּסְחוֹ לַעֲרֵב עַל מַה נִּחְלָקוּ עַל עֵרֶל
 נִכְרִי שֶׁב"ש אֹמְרִים טוֹבֵל וְאוֹכֵל אֶת
 פִּסְחוֹ לַעֲרֵב וּב"ה אֹמְרִים הַפּוֹרֶשׁ מִן הָעֵרְלָה
 כְּפֹרֶשׁ מִן הַקֶּבֶר: אָמַר רַבָּא⁸ עֵרֶל הַזֹּאת
 וְאִיזִמֵּל הָעֵמִידוּ דְּבִרְיָהּ בַּמָּקוֹם כֵּרֶת אֹנָן
 וּמִצּוֹרֵעַ וּבֵית הַפֶּרֶס לֹא הָעֵמִידוּ דְּבִרְיָהּ
 בַּמָּקוֹם כֵּרֶת עֵרֶל הָאֵל דְּאִמְרֵן הַזֹּאת⁹ דְּאָמַר
 מִר' הִזְאָה שְׁבוֹת וְאִינוּ דוֹחָה אֶת הַשִּׁבְת
 אִיזִמֵּל¹⁰ דְּתַנְיָא יִכְשֵׁם שְׁאִין מִבִּיֵּאִין אוֹתוֹ
 דֶּרֶךְ רִשּׁוֹת הָרִבִּים כִּךְ אֵין מִבִּיֵּאִין אוֹתוֹ דֶּרֶךְ
 גִּגּוֹת וְדֶרֶךְ חֲצֵרוֹת וְדֶרֶךְ קֶרְפִּיפוֹת אֹנָן הָא
 דְּאִמְרֵן מִצּוֹרֵעַ מֵאִי הִיא¹¹ דְּתַנְיָא יִמְצוֹרֵעַ
 שְׁחַל שְׁמִינִי שְׁלוֹ בְּעֵרֵב הַפֶּסַח וְרָאָה קָרִי בּו
 כּוּם טוֹבֵל וְאוֹכֵל אָמְרוּ חֲכָמִים אַע"פ הַשְּׁטִמְבּוֹל
 יוֹם אֵינוֹ נִכְנֵס זֶה נִכְנֵס מוֹטֵב יֵבֵא עֲשֵׂה שִׁישׁ
 בּו כֵּרֶת וַיִּדְחָה עֲשֵׂה שְׁאִין בּו כֵּרֶת¹² וְא"ר
 יוֹחָנָן דְּבַר תּוֹרָה אֶפִּילוּ עֲשֵׂה אֵין בּו שְׁנֵאמֹר
 יוֹעֵמֶד יְהוֹשֻׁפֶט בְּקָחַל יְהוּדָה וִירוּשָׁלַם בְּבֵית
 ה' לִפְנֵי הַחֲצֵר הַחֲדָשָׁה מֵאִי חֲצֵר הַחֲדָשָׁה
 שֶׁחֲדָשׁוּ בּו דְּבַר וְאָמְרוּ טַבּוֹל יוֹם לֹא יִכְנֵס
 בַּמַּחֲנֶה לְוִיָּה בֵּית הַפֶּרֶס¹³ דְּתַנְן וְשׁוֹיִן ב"ש וּב"ה¹⁴

וְגַדְתָּה מִמַּחֲנֶה לַיהוָה כְּדַמְרִי בָאֵלוֹ דְּרִים (נְשִׁי אֶת) אֶת עַל פִּי שְׂטוֹל יוֹם אַחֵר דְּקָרִי אִינוּ נִכְנָס דְּכַתִּיב לָהֶר הַצִּית לְהַכְנִים יָדָיו לְבוֹהֲנוֹת כְּדִי שִׂיכָל פִּסְחוֹ שֶׁאֵין בּוֹ כֶּרֶת אֲלָא בְּעוֹרָה. וְאִי מִשּׁוֹם דְּמַכְנִים יָדָיו מֵת לֹאֹ שְׁמָה צִיָּה וְאִיכָא לִמְ"ד הוֹאִיל וְהוֹתֵרָה לוֹ אוֹס וְכַתּוּב דְּכַתִּיב לִפְנֵי ה' הוֹתֵרָה לוֹ אֶת לִקְרִייוֹ: וְאִי יָרִי בּוֹ בְּטוֹל יוֹם בְּמַחֲנֶה לַיהוָה אֲלָא לְדִבְעָן הוּא וְקָרָא דִּם יִיחִידוֹ שְׁחִידוֹ וְהוֹסִיפוֹ עַל קְדוּשָׁתוֹ בּוֹ צִיּוֹם וְאִמְרוּ טַב עֲמִידוֹ דְּבִרְהִים לְאִסּוֹר (דְּמִזְרֹרַע) [דְּבַעַל קְרִי] מִלְּבוֹאֹ אֲלָא

בעל גבר, דב"ה סביר שמא נאטמא
 שטעלתי וואס האט זיך אויך, וואס
 ומבטל טוהא, וואו אבייטלעך לעתל
 ער ישראל דברי הכל טובל ואוכי
 רבא ער האט ואומל, אז שלש
 דבריהם. ער האט דאמור, כי לא
 ישראל שמע אוריז ממהל ער
 גור לער חמו שמעטל למעלה,
 אם חל י"ד להיות בשבת אינה א
 פסח. אומיל אן מביאן אוריז ש
 האיש אטו הוה טהור וכו', אן מ
 מקרי (בבבא דא). טובל. לקרוי (סו).
 ומאטע ער למוחא וקדשם ומקדש
 אן. ונכנס ויטעט לוי לערש ילן
 ויהי היום לשטון וזכור עליו, אכל אה
 ברה. דלס לא יענס דיו לזכונות
 כה. שטין ערש כרת אלא ממוט
 אלא לשער מקדש לא נתקדש וינס
 מקרוי (בבבא דא). אפילו עשה א
 דו יהושפט. אמו היום טעורו ישראל
 פו סה לזכונות (ובבבא דא). במחנה

סדרן בציצית וכבשי עצרת, וכיון דשנית לי שב ואל תעשה לאו (מעיקר)]
בבב. ובטלו דבריהם ואמרו טובל ואוכל פסחו לערב. מצורע דתניא מצורע
כרת וידחה עשה שאין בו כרת. ואמר רבי יוחנן דבר תורה אפי' עשה א

צב.

ממנו א מיי' פ"ב מהל'
 ביאת המקדש הלי' י
 [ופ"ו מהל' ק"פ הלי' ט]:
 ב ב ג מיי' פ"ו מהל' ק"פ
 הלכה ז [ופי"א מהל'

פרה הלכה ג]:
ד [מ"י פ"ב מהל' זיאת
מקדש הל"ט ופ"ו מהל'
ק"פ הלכה ט]:
בא ה מ"י פ"ו מהל' ק"פ
הלכה ז:

בב ו' מ"ב פ"ב מה' מילה
 הלכה ו' סמג עשין כח
 עוש"ע א"ח ס"י שלא סעיף
 ו' עוש"ע י"ד סימן רסו
 סעיף ב' רב אלפס שבת
 פ"ט דף נז: וברא"ש שם
 סימן א':

בג ז מיי פ"ו מהלכות
ק"פ הלכה ה:
ח [מיי פ"ו מהל' בית
הבצירה הל' י ופ"ג מהל'
בית מקדש הל' י]:

מוסף תוספות

א. דהאי עשה דקתני אינו
אלא מדרבנן אבל דבר
תורה אפי' עשה אין בו.
תוס' שאנך. ב. אלמא
דאיקרי חצר אבל הר הבית
יהחיל לא אשכחן דאיקרו
חצר והילכך מותר ליכנס
בהם טבול יום. שם.
ג. וגזרו שלא ליכנס בו.
שם.

רבינו חננאל

[illegible][illegible]

ב הפסח עכשיו נמי כין
הנה, השתא ישראל [חזון]
ובישל גזיר. אבל
יאי נמי הכי (וכר). אמר
פמי במקום כרת העמידו
ממשרא ישראל שאם היה ערל
והיה מכלל הפסח. וזה חזק
ואמרו שבות, ואמרו חכמים
מלא תגורו בלחלי עשות
מלא תגורו הפסח, שנאמר
שאין מביאין אותו דרך
ההלך בעלה למדינת הים
בבבון לו ביום וטביל בריהם
קריי בו עומד וטביל אמרו
בית שמאי ובית הלל